

מכוררת הגמרא; והיכי דמי שיתחייבו הבעלים לתת שלשים ואחד סלעים ודינר בפדיון השדה. משיבת הגמרא: כגון ראנ' הבעלים מהילה שרצו לפדותה בעשרותים ואחד סלעים, ולא בשאר האופנים שבמשנה שרצו לפדות בעשרותים, ובאמירתם התחייב עשרים וששה סלעים ודינר בין שעלייהם להוטף חומש, ובאופן זה, העשרים וששה סלעים יוציאו רוצחה לפדות הבעלים קידומין בפדיון השדה, משום שגם בששัญ רוצחה לפדות בעשרותים וששה, אין הבעלים יכולים לומר העמדותיך אחר במקומי ואחד סלעים ודינר, שהם עשרים וששה סלעים ודינר שיתחייבו, עם התוספת המשווה שלעים כנגד עלייו של זה. ואם לאו – אולם אם הבעלים לא רצוי מוחילה לפדות בעשרותים ואחד סלעים, אלא רק בעשרותים, הרי שהשני התחייב יותר מהתבעלם, ואומרם הבעלים לגבר אתה גברא בהרי הארץ, כלומר, באחד לפדות במקומנו, ואומרים לו הגברים לאחר, הגניתך – זכית בפדיון השדה.

### משנה

**בתקדמתה** לסוגיות הבאות, יש לבחירת ענין ה'חרם': נאמר בתורה (ויקרא כ' כח), 'אך כל חרם אשר יזרם איש לה' מכל אישר לו, מאדם ובחקמה ומישודה אהיזתו' והשראה ובחקמה הנכensis את כל הבהיר הוא לא יטבר לא יאל, כל חרם קדר קדרים הוא לא' ודרשו חכמים (תוספות פ"ד ה"ג), שתחילת הפסוק 'אך כל חרם אשר יזרם איש לה', עוסק בחומרה ההנים, כלומר, באדם שאמר 'בכיסים אלו חרם לכחנים', שקדשו הנכensis וצריך ליתנם לחן ואין להם פרון, והנהנה מהם בעודם בבית הבעלים מעל. ולאחר שנתנו לבchan, הם יוצאות לחולין ונעשים ממשור לפקון (כט). והמשך הפסוק 'כל חרם קדר קדרים הוא לא' עסוק בחומרה גובה, כלומר, באדם שאמר 'בכיסים אלו הרי הם חרם לבודק הבית' או 'חרם לה', שקדשו הנכensis והם ממון בדק הבית בכל דבר שהוקדש לבודק הבית, והנהנה מהם מעל, ואין קדושותם פוקעת במסירותם ליד הגובה, אולם נינן לפודותם. ואם אמר 'הרי זה חרם' סתום, נחלקו תנאים להלן (ע"ב) האם חממי ביחס או חממי גובה.

הסוגיות להלן עוסקות בדיון מחרים שדורות ומטלטליין, והסוגיא העוסקת במחרים עבדו, נשנהה במסכת גיטין (לח.).

ובזמן הזה, שנינו לקמן (כט). אין שדה חממי נהגן אלא בזמנ השדobil נdag, ומיבורא שם, שהיינו רך בקרקעוש שבארץ ישראל, אולם במטלטליין וכן קרקעוט חוץ לארץ שידנים כמטלטליין, דין חרם נוהג אף בשאן היובל נוהג.

עד שניין (ע"ז. יג), אין מקדיישין ואין מחרימין ואין מעריכין בזמנ הזה ואמ קודיש והחרים והערץ, בהמה תיעקר, פירות כותת רקבה מעות וכלי מתקות يولיכם לם המלה, ופירש רשי' (שם ד"ה ואין) שתנא זה סבר ששסתם חרם, הוא חרם לבודק הבית וראה לקמן (ע"ב), ובין שאין הבית קיים, יש לחושש שיבוא לידי תקללה שייגנו מההקדש ויירבו באיסור מעילה. אמן התוספות (וימא ט). ד"ה ואין) כתבו בשם ר"י, שנitin לבאר את הארץ דאמר שדה שיקר בהם תקללה כל זמן שלא באו ליד שסתם חרם לכחנים, שהרי שיקר בהם תקללה כל זמן לא שיבוא לידי תקללה שייגנו הכהן. אלא שבזמן הבית היו קדשים מצוינים וכולם היו בקיימות זהה להם. וכן שבזמן הבית הכהנים היו יותר מצוינים, ולא היה הבעלם משהים את החרום בידם, אלא נותנים אותו מיד לכהן.

ואם עבר והחרום לכחנים בזמן הזה, בקרקע הארץ לא חל החרום, ואילו בחוץ לארץ נתנה לכחנים שבאוטו מקום ובמטלטליין בכל מקום. ואם עבר והחרום לגבוה, בקרקע שבארץ שבסטמך, ואילו לא חל החרום, במטלטליין יש לו לבדן מבואר בונודה זורה (שם), או פודה אותן בדבר מועט.

משנותנו עומסקת בדיון מחרים את כל נכסיו לכחנים: מחרים אדים – יכול אדם להחרום מצאנו ומעבריו ומברכו ומשפחתוויי הרכניעים ומישודה אהיזונו, כלומר, מכך מחייבים, אבל אסור לו להחרום את כל נכסיו. ואם החרום את כלום ולא שיר לעצמו כלום, אין

### נምא

הגמרה מבארת את המקור לרין של משנתנו. מבארת הגמרא: **מןיא** הגמרא מבארת את המקור לרין של משנתנו. מבארת הגמרא: **מןיא** הגמרא מבארת את כל הנכסים. מבארת הגמרא: דין זה נלמד בפרקנו רבנן בבריתא, נאמר בתורה (ויקרא כ' כח), 'אך כל חרם אשר יזרם איש לה' מכל אישר לו מאדם ובחקמה ומישודה אהיזתו' גור, איש לרוש מלשון הכתוב 'מכל אישר לו', שרך אם החרים מkeit מטלטליין. ומילשון הכתוב 'מאדם' יש לדירוש, שרך אם החרים כל מטלטליין. ומילשון הכתוב 'מאדם' מילשון הכתוב 'מאדם' לא אם החרים את כל אישר לו – את מkeit מטלטליין הכהנים כל החרים ולא אם החרים את כל אישר לו, מאדם ובחקמה הנכensis כל החרים את כל הבהיר הוא לא יטבר לא יאל, כל חרם קדר קדרים הוא לא' שברשותו. ומילשון הכתוב 'מאדם' יש לדירוש, שרך אם החרים מkeit מטלטליין כל החרים, ולא אם החרים את כל הבהיר הוא לא יטבר לא יאל, כל חרם קדר קדרים הוא לא' שברשותו. ומילשון הכתוב (משדרה אהיזו) [ויטשנה אהיזו] יש לדירוש, שרך אם החרים מkeit משדרתו של החרם, ולא אם החרים את כל שדרה (אהיזו) [אהיזו]. שואלה הבריתא: 'ככל היה' לפרש, שכונת הפסוק היא שלכת הילאה לא' וירום את כל נכסיו, ומכל מקום אם עבר והחרם, יהו מחרימי. משיבת הבריתא: פלמוד לומר, 'אך כל חרם', למעט שאף בדריעבד אין החרם חל, רבי רבי אליעזר. אמר רבי אליעזר בן עזריה, דין הוא שאין אדים קל וחומר, ומטה אם בחזרמתה נכסיו לגבוה, דין הוא שאין אדים רישאי להחרומים את כל נכסיו, ואם החרים אין מחרימים, על אהית בפה ובפה ששה אדים חם על נכסיו ולא יתן את כלום להודיעו. ומברארת הגמרא: וא|ריךא
 – והוצרך הכתוב לממנו את כל האופנים האלו, ממש דאי כתוב רחמנא דין זה בלשון 'מכל אישר לו', שנאמר לגבי מטלטליין, היה אמייא, שהאיסור הוא רק שלל הנכensis דאית ליה, לא לחרם, אבל פני אחמד נכסיו ליחרמיה בוליה – מותר להחרומים את כלום, וכגון שיחרים את כל עבדיה, לבר כתוב רחמנא פראטם, למדנו שמורת להחרומים רק חלק מעבריו ולא את כל האלים שברשותו, ואיפלו שיש לו נכסים נוספים. **ויא כתוב רחמנא פראטם** לאגי' עבדים, ולא היה כתוב 'משודה אהיזו', יכול כתוב רחמנא פראטם לא ניתן להחרומים את כלום, מושום דלא פנייא ליה בלא עבזה – שאין כדידי סייפוקו של אדים אם לא ידיו לו עבדים, אבל שדה אהיזה שניתן להתקאים אף אם לא היה של שדה ששיתת ליה, שהרי פנייא ליה ביטסתון – די לו לאדם שיהיה אריס עצל אחים ויקבל את חלקו בפרירות, באפונ זה מותר להחרומים את כלום. רק מלמדנו הכתוב, שאף בשדה אהיזה נתן להחרומים רק את חלקן ולא את כלן. **ויא אשמעין** הכתוב דין וזה רק לגבי שדה אהיזה ולא לגבי עבדים, יכול היהתי לומר שדווקא בוה לא ניתן להחרומים את המין כלו, מושום כה – שחויה שמי של האדם תליה בה ואינו יכול לחתקים ריחניתה – שחויה של האדם תליה בה ואינו יכול לחתקים כלעריה, אבל אדים – עבד בגין, שאין חוות של הבעלים תליה בו, שהרי פנייה ליה בשמעא בעלמא – די לו אף בשמש שאינו עבד, בו ניתן להחרומים רק את כלום, רק מלמדנו הכתוב שאף בוה לא ניתן להחרומים את כלום אלא רק מקצתם]. **ויא אשמעין** דין זה ולגבי הני תרתי – שני אלה, עבדים בגיןם ושודה אהיזה, יכול היהתי לומר שדווקא באלו לא ניתן להחרומים את המין כלו, מושום דרכא חיוטא והכא חיוטא – מושום שבעין בעדר בגיןם ובין בשדה אהיזה חוות של האדם תליה בהם, ואם ירצה לנקוט אחרים במקומם, אים מצוים תמיד לנקוטם, אבל מטלטליין שאם ירצה לנקוט אחרים במקומם, מצוים הם תמיד לנקוטם, לירחמייהם

הmarker ביאורamus' ערךין ליום שיש עמ' א

<sup>51</sup> אמר רבי נראין (—MASTERIM) דברי רבי יהוּרָה שהלויים אינם מהוריימים, רק בפרק עליות, משום שאין אמר בחלוקת ערי הלוים (וקרא כה לד) כי אחותות עליות היא ללהם, והיינו, שהם אינם יוכלים להוציא מושותם את הערים והקרעות שקיבלו בנותיהם, וכן אמר ר' רבי שמעון שהלויים מהוריימים, רק במטלטליין, משום שאין החרטמי שלוחן ויכול החורם לחול בכל חורם של אום מישראל.

## נמרא

הגמרה מבארת את שיטתו התנאיית שבמשנה ברין חרם של כהנים ולויים. שואלה הגמורה: **ר' רבי יהוּרָה** שסובר שכחנים ולויים אינם מהוריימים, **בשלמא כתנים**, מובן מה שאין מחרטמי, משום שהטעם בויה הוא שחרטמי שלוחן – שם זוכים בכל החרטמים, ומיד בשחচון מהרים הוא וזה לעצמו כמה שהחרטמים. **אללא דין זה שלויים** אינם מהוריימים, אינו מובן, שהרי הם אינם זוכים בחרטמים, ובשלמא מפרק עליות, מובן מה שהלויים לא מחרטמי, משום דרבנן לגבי ערי הלויים (שם), כי אחותות עליות היא ללהם, ומשמעות הפסוק היא שעיר הלוים ומגרשייהם היהו לעולם שלדים, והם אינם יוכלים להוציאם מירושתם, **אללא מטלטליין** – מטלטליין שעיליהם לא נאמר הפסוק, **ליקרי** – מודיעין אין הלוים יוכלים להחרטם. משיבת הגמורה: טעומו של רבי יהוּרָה הוא, משם **דאמר קרא** ברין חרם (שם כז ח) **טבל אשר לו נזאים בהמה ומשדרה אהיזותו**, הרי שהפסוק מחייב את דין מטלטליין הנולד מטבל אשר לו לדין קבריאות הנלמד מזימשודה אהיזותו, ויש למorder מהיקש זה, שכמו שאין הלוים יוכלים להחרטם קרכעות, אך איןם יוכלים להחרטם מטלטליין. שואלה הגמורה: **ר' רבי שמעון** שסובר שכחנים אינם מהוריימים ולויים מהוריימים, **בשלמא** לנבי כתנים, מובן מה שאינם יוכלים להחרטם מנכיסיהם, **ברא מנין** במשנה, שם זוכים בחרם מיד, **אללא דין זה מהלקי** שהלוים יכללים להחרטם נכיסיהם אינו מובן, שהרי **בשלמא מטלטליין**, לרדרים – מובן מה שהם כוללים להחרטם, משום שאפשר **אללא מחייב** רבי שמעון מטלטליין לפרק רבי יהוּרָה, והרי הלוים הם כשאר ישראלים. **אללא מה שהם יוכלים להחרטם מפרק עליות** אינו מובן, אףאי הם יוכלים להחרטם, והפתיב לנבי ערי הלוים (שם כה לד) כי אחותות עליות היא ללהם, ומשמעות הפסוק היא שהפרק עיתנה להם לעולם ואסור להם להעביר את העבולה לאחדרים, ועל ידי החורם עובר הפרק לרשות הכהן. משיבת הגמורה: **מאי מחרטמי נמי דקאמר** – אכן מה היא כוונת רבי שמעון במשם שאמור שהלויים מהוריימים, על כרחך כוונתו היא שיכולים להחרטם רק מטלטליין, משום שסביר שבר שאן להקיש מטלטליין לפרק עליות, אבל בפרק עליות הוא מודה לרבי יהוּרָה שהם יוכלים להחרטם.

שואלה הגמורה: **והא מדקאניגי** – ממה שסבירו בספיא, אמר רבי נראין ר' רבי יהוּרָה בפרק עליות ורבנן ר' רבי שמעון במטלטליין, מטהל – משמעו מלשון זו, **רבנן שמעון** שאמר במטלטליין, מטלטליין נמי קאמар – כוונתו שמדובר מורהים מטלטליין וקרעות, ועל זה אמר ר' רבי שנוראים דרבנן רק במטלטליין. משבה והגמרא: **הכי קאמар** – כך כוונת הדרנה לומרה, אמר ר' רבי יהוּרָה, נראין דרבנן ר' רבי יהוּרָה לרבקעות, משום שאין מטלטליין, נר' ר' רבי יהוּרָה לרבקעות, והיינו ששם אינם יוכלים להחרטם. הגמורה מבארת למי ניתנים החרטמים: אמר ר' רבי יהוּרָה בר אבון, ישראאל שהחרטם מטלטליין, נוחנן לבל בתקון שירצתה, **שנאמר** לגבי מותנות כהנה (במדבר י' יד), **'בל חרם בישראל'**

לפ hollow, לכך ארכוי – הוצרך הכתוב למדנו, שאף זה ניתן להחרטם ר' רבי מקצתן. שואלה הגמורה: **זבחה** שנאמר בפסוק זה, **לטה ל' – מודע** נכתבה תיבה זו. משיבת הגמורה: תיבתנו זו נזכרה **לבגדניא** בבריתא, אבל היהת לזרם לזרם, שירדה מזבחה. תלמוד לזרם **בבאה**, יש לנו רשות **למזכרה** כיון שהיא שלוחן, ובמוון יש לו רשות להחרטמה, אף בל דבר **שיש לו רשות** לזרם שזבחה שהוא שלוחן, ושיש לו רשות להחרטמו, והתמעטו אלו, שאינם שלו שהרי אין לו רשות למכבים ומשום בכך יכול להחרטם. משיבת הגמורה: והלא את בטה הקטנה יש לו לאדם רשות לזרם **למזכרה**, וכי יכול היה לפреш שמחמתה זה יעריךנה. משיבת הגמורה באfon אחר: תלמוד לזרם **ובבאה**, וכוק יש לפреш, מה **בבאה** יש לו רשות **למזכרה** לעולם נחשב שהוא שלוחן יכול להחרטמו, ונתמעה בויה גם בתו הקטנה, שכן לו רשות למכברה תמיד אלא דוקא בקטנותה, ומשום בכך יכול להחרטמו. שניות במשנה: אמר ר' אלעזר בז עזורה, אם **לנובומ אין ארם רשייא וכו'** להחרטם את כל נכסיו, על אחת כמה וכמה שהיה אדם חס על נכסיו. הגמורה מבארת במה נחלק ר' אלעזר בן עזורה על רבי אליעזר. שואלה הגמורה: מהו הוטיף ר' אלעזר בן עזורה, **תגנא קמא** – הרי לאכורה הוא סובר כרבנן אליעזר, ש אדם אין יכול להחרטם את כל נכסיו. משיבת הגמורה: **איבא בינייחו דרבי אללא –** רבנן קמא – הרוי לאכורה הוא סובר כרבנן אליעזר, ש אדם אין יכול להחרטם את כל נכסיו. משיבת הגמורה: **רבנן קמא בינייחו דרבי אללא –** רבנן אליעזר ורבי אליעזר בן עזורה נחלקו האם הוושיטים לדרבנן, שהמכוון אילא או לא. **דאמר רבנן קמא, באושא התקינו חכמים, כדי שלא –** חמלהק מנכסיו לעניינים, **אל בינוו יונדר מהחטש מנכסיו**, כדי שלא יצטרך הוא עצמו לבריות. ובזה נחלקו תנאים אילא, רבנן אליעזר לא סבר כרבנן אילא, אלא סבר שניתן לבזובו אף יותר מהחטש ובלבבד שיישיר לעצמו מעט. ובזובו ר' אליעזר בן עזורה סובר כרבנן אילא, ולכך אף משיר מעט. ואילו ר' אליעזר בן עזורה סובר כרבנן אילא, ולכך אף לצורך חרם לא יובוזו יותר מוחמיישת מנכסיו.

הגמורה מביאה מעשה בעניין בזובו מונון לדבר מזוהה: **מעששה באחד שבקש** **לגבומו** לדבר מזוהה יותר מחטש מנכסיו ולא העיתו לו חבריו לעשות כן, ומגנו –ומי הם חבריו שלא העיתו לו לעשות כן, רבי ישכוב. **ואמרי לה** ויש אמרו שמצוועה ובלשון אחרת, מעשה חבריו ישכוב שבקש לבזובו יותר מהחטש ולא העיתו לו חבריו לעשות כן, ומגנו חבריו, **ר' עקיבא**. הרי שיש תנא נספח לטובר כרבנן ר' אללא.

## משנה

המשנה מביאה כמה דברים שאים אין יכול להחרטם: **החרטם את בגין ובתנו**, וזאת עבדו ושבחו החרטם, ושירה מנקנתו, אין הם מותרין כלל, משום שאין ארם מתרים דבר שאין שלוחן, וכל אלו אינם שלוחן. המשנה מבארת את דין כהנים ולויים לעניין החרטמת נכסיהם: **הבתנים ותלויים אין מחרטמי מנכסיים**, דרבנן ר' רבי יהוּרָה, ר' רבי שמעון אמר, **אמנם הפתניים אין מחרטמי**, משום **שהחרטמי שלוחן** – שם זוכים בכל החרטמים, ותיקף כשיחול החורם יזכה בו הכהן לעצמו, ואולם הלוים מחרטמי – יוכלים להחרטם את נכסיהם, משום שאין החרטמי שלוחן – הם אינם זוכים בחרטמים וממילא חל החורם בכל חורם של ישראל.

בֶן בְּרוֹקָה הִיא, דָאַמֵר (ר' ח), מָרָאשׁ הַשָּׁנָה הוּא דְתִיקֵיל הַיּוֹבֵל, ולשיטתו, שמיתת כספים והפקעת היובל חלים בכניסת שנת היובל שהוא סוף השמיטה ותחלת היובל. אמרת הגמורא: שְׂמֻעה תָּקִינה בְּרִבִי אַחֲרָיו – וְאֶלְּא אַמְרָה קְמִיה דְרִבִי אַחֲרָיו – וְהָלֵךְ וְאַמְרָה לִפְנֵי רַבִי אָבִינוּ, והוא הקשה על דבריה, מודען חילק רבי חייא בר אבון בן מטלטלי ל'קרקעות – קרכעות – הרוי הוקשו מטלטלי לקרקעות, והיינו, שכותב בפרשת שדה חרומים (ויקרא כד) מ'כל אָשֵר לוּ גּוֹי וּמִשְׁדָה אַחֲזֹתָו, והתבאר לו עליל (ע"א) שהכתוב מ'כל אָשֵר לוּ נדרש על מטלטלי, וכן שהקיש הכתוב מטלטלי לקרקעות, היה לו להשותם גם בדין זה. והшиб לו, וכי לאו מחלוקת תנא ר' חייא ד'איפא – שיש תנא ד'פרקיש מטלטלי לקרקעות ואיפא ד'לא מ'קיש, וכיוון שנחלקו תנאים בדין זה, אין להקשוט על רבי חייא בר אבון, שהרי הוא אמר את דין במאן ד'אמר שלא מ'קישין מטלטלי לקרקעות.

### משנה

משנתנו ממשיכה לעסוק בדין חרומים, ובוארת דין חרומי כהנים: חרמי בתנים – נכסים שהוחרמו כדי לתת אותם לכהנים, אין להם פרידין – לא ניתן לפדותם, משום שנאמר בהם (שם) לא עפ'ר בון ולא יאל, אלא נתנים ihnen לכהנים בתורתם, ולאחר שבאו ליד הכהן הם יוצאים לחולין, והרי הם כממוני לכל דבר, וכמובואר בגמרא.

המשנה מביאה מחלוקת בחורם שלא התפרש האם הוא לכהנים או לבדוק הבית: ר'בי יוחודה בן בתריא אומר, סתם חרמים – אדם המחרימים מנכסיו בסתום, ולא פירש האם מחרים בפרשת חרומים לכהנים, הרי הם מוחרומים לבודק הבית, שנאמר בפרשת חרומים (ויקרא כה), ב'ל תְּרֵם קְרֵשִׁים הוּא ה?' ומושמע, שכח רם הוא לבדוק הבית, אלא אם פירש בו שהוא לכהנים. וחכמים אומרם, סתם חרמים הרוי הם ל'בתנים, שנאמר בשרה אהובה שיזכרת לכהנים ביבול (שם כוaca) בשרה תורה ל'בון תורה אהוזנו, ומושמע, שתסתה שדה החרם היא לכהנים. שואלה המשנה: אם בן סותם חרומים הם לכהנים, למה נאסר בפרשת חרומים ב'ל תְּרֵם קְרֵשִׁים הוּא ה?' שמשמעו שארם סתום הוא לבודק הבית. משיבת המשנה: פסוק זה בא למגדנו, שיחרים חל גם על קדרשי קדרשים ועל קדרשים קלים וכמובואר בסמור.

המשנה מבוארת את דין החרמות נכסים שהוחרדו ואות דין פידינן: פתרים אדם – יכול אדם להחרים את קדרשי שבר הקidis, בין קדרשי קדרשים, ובגון עולה, והוא חטא וasm, ובין קדרשים קלים, ובגון תודעה, מעשר בהמה, בכור ורבנן פטה. אולם יש חולוק בחיבורו, אם החררים בחומר שהקדישה בנדר, כלומר, שאמר 'הר夷 עלי עוליה' והפריש בחומר לעולתו, בין שחביב באורחות הבהמה, היא כממוני חל החרם על כל שווי הבהמה, ונונן לכהן ד'מיין – מועות בנגד כל שווי הבהמה, ואת הבהמה יקריב לנדרו. ואם החרים בחומר שהקדישה בנדר, ובגון אמר 'הר夷 זו עוליה', באופן זה איןו חייבים באחריות הבהמה, ונונן לכהן את מזבחן – מועות כנגד טובת ההגנה שיש לו מבהמה זו, וכמובואר בסבירו, בין ששבשה שהקדיש את הבהמה, היא יעצה לרשות הקדר וAINICO בולו, שאמר 'שור זורה עוליה', אומדין – משערין, בפה מועות אמר ד'ר' ר' זורה ל'בון בול עבור שור זה, כדי שיוכל ל'תעלזרו עוליה לדורון לקו, אף על פי שאין ר'שא – ר'חיבן להביא קרבן זה, כלומר, אדם שאינו חייב להחרימה. אם ימציא בזול ונוטלו להקריב דורון לקו, וטוקום והיתנו ה

ר' זורה
 לכהן.

המשנה מביאה אופן נוסף לשומות החרם שלא בדמי הבהמה: ה'בדור – בדור מהמה, בין אם הוא פם – שלם) וראי לו מזבח, ובין אם הוא בעל מום ואינו ראוי למבח, מחרימיין אוטו – ניתן להחרימה, על אף שוגוף קדוש ובר ה'יה מחוויב ליתנו לבון מדין בדור. שואלת המשנה: ובצד פודים אחרים. משיבת המשנה: אומדין בפה אדם מישראל היה ר' זורה ליתן לבעלים בגבור זה כדי ליתנו לבון בדור שהוא כהן או לן אהוזנו שהוא כהן, וטוקום והיתנו ה

ר' זורה
 לכהן.

לך ויהיה, והיינו, שעריך לתת את החרומים לכהנים, יוכל לתת אותם לכל כהן שיריצה. ואם החרומים מ'שודתי, נונן לכהן ש'באותו משטר, ולא לכל כהן שיריצה, אז אמר בפרשת שדה אהובה (ויקרא כו בא), 'בשרה החרם ל'בון תורה אהוזנו', נונר – גולמד דין זה בגזירה שוה (ל'בון) מגול עיר, והיינו, שלגבי קרן ואשם של גול הנור כתוב (במדubar ה' ח) 'ה'אשם המושב לה' ל'בון', ולגבי שדה החרם כתוב (ויקרא שם) 'בשרה החרם ל'בון תורה אהוזנו', ויש ללמדו, שם שקרן ואשם של גול הנור ניתנים לכהן שבאותו משטר. המשמר, כך שדות החרים ניתנים לכהן שבאותו משטר.

שואלה הגמורא: וְהָתָם בְּגֹל הַגָּר – מניין שהקרן והחומר ניתנים רק לכהן שבאותו משמר. משיבת הגמורא: דתנייא בבריתא (ב'ק כת), נאמר בפרשת גול הנור (במדubar שם), 'אם אין לאיש גאל לה'שיב ה'אשם אלוי, ה'אשם המושב לה' ל'בון', וכברורה יש סתירה בפסקוק, שבתחלתו משמע שהוא לה, דהיינו להקדש, ואילו מההמשר משמעו שניתן לכהן. אלא בר' יש לדרישת הדפסוק, קנאו השם – קנה ד' את הקרן והחומר, שניתן ה' ל'בון' ש'באותו משטר.

שואלה הברייתא: אלה אומר שנותנו ל'בון' ש'באותו משטר, או שמא איןו כהן, אלא ניתן לתת ל'בון' ש'רצחה הגולן, ואך שלא באו משמן. משיבת הברייתא: בשחווא אומэр בהמשר הפסיק (שם), מלבד אליל ה'יפוריים אשר יכפר בו עליו, והיינו, שהגולן נותן לכהן את הקרן והחומר מלבד קרנו האשם שניתן לו שיכפר בו עליו, חרי ש'בבון' ש'באותו משטר הפטות מדריב, שחרי הכהן המקיריב את האשם, הוא מאותו המשמר.

הגמורא מביאה דין נונף שאמר רבי חייא בר אבון: שרה היוצאה ל'בון' ב'ז' – שרה אהובה שהקדישה ולא רצוי הבעליהם גואלה או שנקאה אחר מקדש, והיא יוצאת מרשות הבעלים ביבול ומוחלקת לכהנים (לעיל כה ע"א וע"ב) נונגה לכהן המשטר שפנע בו יובל – שחול היובל בזמנ עבדותם.

מסתפקת הגמורא: איבעיא לא להו לבון הדישיבה, פגע בו יומם כייפור של זובל ב'ש'ב'ת שעובדים בו שתי משמרות, מא – מה הדיין, האם המשמר שעבוד עד אחר קרבן מוסף זוכה בהשרה, או המשמר שמתחליל את עבדתו אחר כהן. משיבת הגמורא: אומэр ר' חייא בר אמר מ'שימותה ד'חולפניא, נונגה למשטר ה'ז' – המשם את עבדתו באוותה השבת, משום שהוביל חל בתק hollow הלילה וזה בו או כהני המשמר היוציא.

הגמורא מביאה ראה לדרכי רבי חייא ברامي: אומэр רב נ'חמן בר יצחק, תנייא (נפי ה'כ') בבריתא, שהיובל שהיובל בל'תחלת הלילה, שמשינוי בבריתא, שיבון שנותן אבראים ותשועה היא שמיטה, והשנה של אחריה היא יובל, ובין השמיטה, משפטין באחד, אלא ש'ז' – שב'ע'ית – בין היובל ובין השמיטה, משפטין באחד, ובתחילה השנה, ואילו קשטע משפט את הכתפים ב'ז' – ב'ז' והשנה, מקשה הגמורא, מלשון הבריתא משמע, שיוביל שמשיטה דודים בזמנ אחד, אלא שחולקים ב'ז' שהיובל משפט בתחילתו והشمיטה משפטה בתום, והרי אדרבא, כל מה שדורמים זה להו שמשמים בזמנ אחד, משום ח'ב' זונאי – הוא חומרת שהיובל משפט בתחילתו והشمיטה משפטה בסופה, משום שטוף שנות הדשימות הוא תחולת שנת היובל, ונמצואו שניהם משמשים באוותו זמן. מיישבת הגמורא: אלא אימא בלשון הבריתא כה, 'גמצעת אתה אומר אחד יובל ואחד שב'ע'ית משמשין באחד מפנ' ש'ז' – ו' – משבט בתחילתו והشمיטה בסופה. הרוי שהיובל חל בתק hollow הלילה, שהוא סוף השמיטה.

מקשה הגמורא על הבריתא: ב'ש'למא שב'ע'ית, מובן מהו שנינו שימושת ב'ז' – מושם דכתיב בפרשת שמיטה (דברים טו א), 'מ'קין שב'ע' ש'נ'ים תעשה שמיטה', ומשמעו, שבסוף השנה השבעית תחול השמיטה. אלא דין זה שהיובל משפט בתחילתו אין מובן, שהרי ביום ה'יפוריים הוא משפט ולא בראש השנה, ד'בתיב בפרשת היובל (ויקרא כה ט-י), 'יומ' ה'יפוריים תעבورو שופר ב'ב' ארצכם, וקדשכם את שנת ה'קמ'ים ש'נה וגו' ושב'ע'ם איש אל אח'זות', והיינו שביום ה'יפוריים תוקעים בשופר, ואו חוררים ה'קמ'ים ו'ח'זות' – מישיבת הגמורא: ה'א מני – מיהו התנאי שנה בריתא זו שהיובל חל בתק hollow, ר'בי י'שמעאל בנו של ר'בי י'וחנן